

EPILOOG BIJ *DE ROADTRIP*

DE TERUG REIS

**LET OP:
SPOILERS!**

BETH O'LEARY

Beth O'Leary

De terugreis

De Fontein

Verschenen van Beth O'Leary:

Veel liefs

Tot snel!

De roadtrip

Eerste druk februari 2022

Oorspronkelijke titel *The Return Journeys*

Oorspronkelijk uitgegeven als gratis digitaal leesfragment door Hachette Book Group

Copyright © 2021 Beth O’Leary

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2022 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp en -illustratie gebaseerd op het omslag van *De roadtrip* van Beth O’Leary

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Spoiler alert!

Dit verhaal vindt plaats ná de gebeurtenissen in *De roadtrip*.

Lees *De terugreis* dus pas als je dat boek uit hebt!

Addie

‘Hebben we een zak chocolaatjes?’

‘Check.’

‘Hebben we Dolly’s *Greatest Hits* klaar staan?’

‘Check.’

‘Geen stalkers, exen of mensen die ons een trauma hebben bezorgd op de achterbank?’

Deb maakt er een hele show van en buigt zich richting de achterbank van de Mini. Ze grijnst naar me vanachter het stuur. ‘Check. Maar doe nou maar niet net alsof je niet zou willen dat Dylan meereed.’

Ik blijf even stil. ‘Nou, ik ben er inderdaad wel een beetje klaar mee om te doen alsof ik Dylan niet mis. Ik wou dat hij hier was. Gisteravond was...’

‘Geen details graag, want ik voel het woord “knuffelen” alweer in de lucht hangen.’

‘Pardon? Waarom ga je er zomaar vanuit dat we niet de hele nacht op waren en hete seks hadden?’

‘Omdat ik je ken,’ zegt Deb, terwijl ze de parkeerplaats voor de Airbnb afrijdt. ‘En ik weet dat je het deze keer rustig aan wil doen. En

ik ken Dylan, dus ik weet ook dat ‘het rustig aan doen’ ondraaglijke weken van seksuele spanning en erotische poëzie inhoudt. Dat, en knuffelen.’

‘Dat klopt inderdaad wel zo’n beetje,’ zeg ik, terwijl ik mijn ogen even sluit. Gisteravond was... langzame zoenen en zijn hand op mijn heup, in mijn taille, een duim die net langs de rand van mijn beha streek. Praten tot onze stemmen er schor van waren. Huilen in elkaars armen. Naar hem verlangen. Zoveel van hem houden dat het pijn deed.

Ik slik en doe mijn ogen weer open. Nog één dag tot we weer bij elkaar zijn. En het is al minstens twee uur geleden dat we afscheid namen, dus we hebben al ongeveer... tien procent van de tijd zonder elkaar achter de rug.

Dylan reist terug uit Schotland met Marcus en zijn moeder. Logischerwijs had Elinor Abbott niet echt zin om met haar aanstaande ex-man terug te rijden. Ze gaat een tijdje bij een vriendin in Londen wonen, tot alles geregeld is met Dylans vader.

Toen ik Elinor vanmorgen bij het ontbijt zag, voelde dat als het laatste stukje van een puzzel die ik al jaren probeer te leggen. Zij heeft Dylan net zoveel meegegeven als zijn vader. Dankzij Miles Abbott was Dylan achterdochtig en gebutst; dankzij Elinor Abbott was hij gul, en creatief, en het soort man dat zoveel van je houdt dat hij je twintig hele maanden niet opgeeft.

Ik vraag me af of het ooit niet meer zo spannend gaat voelen dat Dylan weer van mij is. Om te weten dat waar hij ook is, wat hij ook aan het doen is, hij net zoveel van mij houdt als ik van hem.

‘Je lacht precies zoals Riley als die goed de borst heeft gehad,’ merkt Deb op, en ze kijkt me van opzij aan.

Ik probeer mijn grijns te onderdrukken. ‘Sorry. Ik ben misselijkmakend.’

‘Dat ben je zeker,’ zegt Deb, terwijl ik de *Greatest Hits* van Dolly Parton aanzet. ‘Gelukkig is het nog zo vers dat ik het niet erg vind.’

‘Maar dat is wel het laatste wat je van mij over Dylan hoort.’ Ik verhef mijn stem om boven ‘Better Get to Livin’ uit te komen. ‘Geen jongenspraat meer. Dit is echt onze roadtrip. Geen baby, geen vriendje, alleen jij en ik en de weg voor ons.’

‘Amen,’ zegt Deb, terwijl ze gas geeft als de weg zich voor ons opent.

Ik duik de zak chocolaatjes in. We hebben de raampjes opengedraaid en mijn haar wappert in de wind. Het is koeler vandaag; de zon is zachter dan op de heenweg. Ik ben zo gelukkig dat ik bijna uit mijn voegen barst, alsof al dat geluk uit de open raampjes stroomt en als slingers achter ons aan wappert.

‘Zal ik je eens wat zeggen? Ik ben blij dat we onze zusjesroadtrip nu kunnen doen, in plaats van op weg naar de bruiloft,’ zegt Deb. Ze opent haar mond voor een chocolaatje en ik gooi er eentje in.

‘O ja?’

‘Niet dat ik niet naar Cherry’s bruiloft wilde,’ zegt Deb al kauwend. ‘Maar nu hebben we een leuker reisdoel. We gaan terug naar mijn kindje. En dat voelt beter dan wat dan ook.’

Ik draai me half en kijk haar aan. Als Deb ‘beter dan wat dan ook’ zegt, doet ze niet overdreven dramatisch. Ze meent het. Zij barst ook uit haar voegen van geluk.

‘Hoe is het mogelijk dat we allebei zo veel mazzel hebben?’ vraag ik haar.

Ze haalt haar schouders op. ‘Geen idee,’ zegt ze. ‘Omdat we zo geweldig zijn?’

‘Zou kunnen,’ zeg ik, zuigend op een chocolaatje. ‘Of misschien was het omdat we elkaar hadden?’

Daar denkt Deb even over na. ‘Neh,’ zegt ze, terwijl ze naar het zakje grijpt. ‘Het is echt omdat we zo geweldig zijn.’

Mijn telefoon trilt in mijn hand en ik kijk omlaag. Het is een bericht van Dylan, een heel lang bericht.

Bericht voor reizigers

Je bent twee uur

en veertien minuten geleden

vertrokken

en dat kan ik prima aan

het enige is

ik mis je handen

als ik aan ze denk

*wat heus niet de hele tijd is
alleen bijna
en ik wil je ook niet meer
dan ik je altijd al wilde
en het is me ook al een paar minuten gelukt
om je niet naakt voor me te zien.
Bovendien,
en dat is echt heel knap
al zeg ik het zelf:
ik heb nog nauwelijks
een gedicht voor je geschreven.*

Dylan

Mijn telefoon zoemt, net als we aankomen bij de luchthaven van Edinburgh, en ik glimlach al voor ik het berichtje open.

Dan gaat het met jou beter dan met mij x

En dan, een seconde later:

*Er was eens een vrouw genaamd Adje
En haar vriend die was nogal een ratje
Ze zei: 'Het is uit,
Jij gemene schavuit'
Maar nu is hij toch weer haar schatje.*

Ik moet keihard lachen.

Ik biecht maar meteen op dat Deb daar vrij veel aan bijgedragen heeft. En ik moest alle rijmwoorden googelen. Dus voel je niet geïntimideerd door mijn poëtische vaardigheden x

‘God, wat hou ik van die meid,’ zeg ik terwijl ik mijn telefoon weer in mijn zak steek.

‘Joh, echt?’ zegt Marcus op zijn gebruikelijke slome toon.

Hij is gladgeschoren en zijn haar is nog nat van het douchen; hij ziet er moe uit, maar zijn gezicht lijkt wat minder hol. We stappen uit de limo van Cherry en Krish, met nummerplaat H0N1 M00N, en verschillende voorbijgangers staren ons verbijsterd aan als uit deze limousine niet alleen het pasgetrouwde stel stapt, maar ook Marcus, mijn moeder en ik.

‘Echt, heel erg bedankt dat jullie ons naar het vliegveld wilden brengen,’ zeg ik tegen Cherry.

‘Tuurlijk!’ Ze kijkt ons stralend aan. ‘Weet je waar ik nou echt gelukkig van word?’

‘Dat je met mij getrouwd bent?’ oppert Krishna, terwijl hij haar koffer op een karretje hijst.

‘Nee, dat niet,’ zegt Cherry vrolijk, maar dan realiseert ze zich wat ze heeft gezegd en springt op Krishna af om hem onder sorry-zoenen te bedelven.

Hij kijkt naar haar, de verliefde dwaas, met de intens blij glimlach van een man die alles heeft gevonden wat zijn hartje begeert.

‘Het feit dat onze reis naar huis van de bankrekening van Dylans vader wordt afgeschreven?’ vraagt Marcus.

‘O, daar voel ik me wel een beetje schuldig over,’ zegt mijn moeder piekerend.

Ik kijk haar streng aan. ‘Het is jullie gezamenlijke rekening,’ breng ik haar in herinnering. ‘Dat geld is van jullie allebei.’

‘Dat is het ook niet,’ zegt Cherry, ‘hoewel dat ook geweldig is.’

‘Wat dan?’ vraag ik haar.

‘Het is het feit dat door mijn bruiloft iedereen knopen heeft doorgehakt.’

‘Onze bruiloft,’ zegt Krish, met de air van een man die haar het afgelopen jaar al een paar keer op deze manier heeft moeten verbeteren.

‘Ja, precies ja!’ zegt Cherry en ze blaast hem een handkus toe terwijl we de terminal binnengaan. ‘Onze bruiloft. Maar je kunt niet ontkennen dat jullie dankzij mij allemaal een knoop hebben doorgehakt. Dylan is terug bij Addie, Marcus en Dyl zijn weer vrienden, Elinor heeft Miles gedumpt...’

‘O jee,’ zegt mijn moeder, en ik knijp in haar arm. Cherry heeft niet helemaal door dat het feit dat mijn moeder bij mijn vader weggaat het moedigste en meest ingrijpende is wat ze ooit heeft gedaan, en dat ze het zelf nog nauwelijks kan bevatten. Toen ze Addie vanochtend zag, voor Luke en Javier weer terugvlogen naar de States, veerde ze even op, maar verder is ze schrikachtig en stilletjes en loopt ze achter Marcus en mij aan als een zwerfkat. Maar ze houdt voet bij stuk: haar telefoon licht steeds op met nieuwe oproepen van papa, en ze draait hem om zodat ze het scherm niet kan zien.

‘We zijn je erg dankbaar, Cherry – en Krish,’ zeg ik. ‘Al ben ik bang dat dit Cherry alleen maar sterkt in haar overtuiging dat zij het voor het zeggen moet hebben in al onze levens.’

‘Natuurlijk moet ik het voor het zeggen hebben in al jullie levens!’ zegt Cherry. ‘O mijn god.’ Ze blijft ineens stokstijf staan en slaat haar handen voor haar mond.

Krish weet nog net te voorkomen dat hij het bagagekarretje tegen de achterkant van haar benen ramt met een manoeuvre die veel zijwaarts slippen en spierkracht vergt.

‘Wat is er?’ vraag ik.

‘Rodney!’

‘Wat is er met hem?’ vraagt Krish.

‘Rodney! Heeft iemand hem losgemaakt?’

Marcus begint te lachen.

‘Cherry,’ zeg ik, ‘denk je nou echt dat Rodney de afgelopen vierentwintig uur kalmpjes vastgebonden heeft gezeten op die stoel in de kleedruimte?’

‘Ik heb gewoon... totaal niet meer aan hem gedacht!’ zegt ze. ‘Ik was hem helemaal vergeten! Nadat we ons hebben omgekleed voor het feest heb ik nog een heleboel champagne gedronken en toen heeft Krishna me naar bed gebracht en toen hebben we verder de hele nacht-’.

‘Ik neem aan dat iemand anders wel voor je stalker heeft gezorgd,’ zegt Krish snel. ‘Toch?’

Hij kijkt naar mij en Marcus.

Marcus en ik kijken elkaar aan.

‘Hij zou echt wel iets hebben laten horen als we hem daar zo lang hadden laten zitten,’ zeg ik, terwijl ik me tegelijkertijd herinner hoe dik de kasteelmuren waren en ik probeer niet zichtbaar te huiveren. ‘Hij is daar echt niet blijven zitten. Toch?’

‘We hebben het hier over Rodney,’ zegt Marcus. ‘Hij had waarschijnlijk een flapjack in zijn zak om hem op de been te houden. En we weten dat hij wel vaker in zijn broek pist. O, neem me niet kwalijk, Elinor. Dat hij zich ontlast in zijn eigen broek, bedoel ik.’

‘Dat klinkt inderdaad een stuk beter,’ zegt mijn moeder flauwtjes.

‘We moeten terug!’ zegt Cherry.

‘Nee,’ zegt Krishna, terwijl hij haar stevig bij de hand neemt, ‘we moeten onze vlucht halen.’

‘Maar! Maar!’

‘Cherry,’ zegt Krishna, ‘we stellen onze huwelijksreis niet uit om de man vrij te laten die ons huwelijk probeerde tegen te houden.’

‘Nou, zo hard heeft hij nou ook weer niet zijn best gedaan,’ zegt Cherry, oprecht geschrokken. ‘Echt niet!’

‘Ik zou me geen zorgen maken,’ zegt Marcus. Hij kijkt op zijn telefoon en houdt die dan zo dat ik het scherm kan zien. Hij heeft Facebook open en er is een nieuw bericht op Rodney Wileys pagina. Het is een foto van hem voor de trouwlocatie, naast een vrouw die ik vaag herken als een familielid van Krish – een nichtje, misschien? Het is in ieder geval iemand aan wie ik gisteren nog ben voorgesteld.

De tekst eronder luidt: *Gered door een schone jonkvrrouw!!!*

‘Zie je wel,’ zeg ik tegen Cherry terwijl Marcus haar de foto laat zien. ‘Met Rodney is niks aan de hand.’

‘Met die vrouw, daarentegen...’ zegt Marcus.

‘O, maak je over Kiara maar geen zorgen,’ zegt Krishna verrassend opgewekt. ‘Vreselijk mens. Die zou ik echt niemand toewensen.’

‘Dat is wel waar, ja,’ zegt Cherry. ‘Ze heeft me ooit verteld dat ze een katje had aangereden toen het de weg overstak en dat ze gewoon doorreed en het daar liet liggen.’

‘Jezus,’ zegt Marcus. ‘Dat vind ik zelfs verdorven.’

‘Nou, zie je wel, Cherry,’ zeg ik. ‘Misschien haalt Rodney haar zachte kant wel in haar naar boven.’

Cherry kijkt ons stralend aan terwijl ze haar paardenstaart straktrekt, met haar handtas zwaaiend aan haar elleboog; achter haar probeert Krishna te voorkomen dat het loodzware bagagekarretje wegrolt tegen een gezin van vier dat in de rij staat voor de incheckautomaten.

‘Tot ziens, allemaal!’ zegt ze, terwijl ze ons omhelst. ‘En, Elinor, als ik terug ben, komen ik en mijn koppelaarstalent meteen bij jou langs!’

Mijn moeders kijkt nog verschrikter.

‘Laat die arme vrouw eerst even een scheiding aanvragen,’ zegt Marcus terwijl hij Cherry een knuffel geeft.

Cherry pruilt. ‘Nou, oké. En Marcus...’

‘Hm?’

‘Denk maar niet dat het me niet is opgevallen hoe je gisteravond naar Grace zat te kijken.’ Ze wijst naar hem met haar vinger. ‘Jij bent de volgende op mijn lijst.’

‘Neem haar alsjeblieft mee, Krishna,’ zegt Marcus.

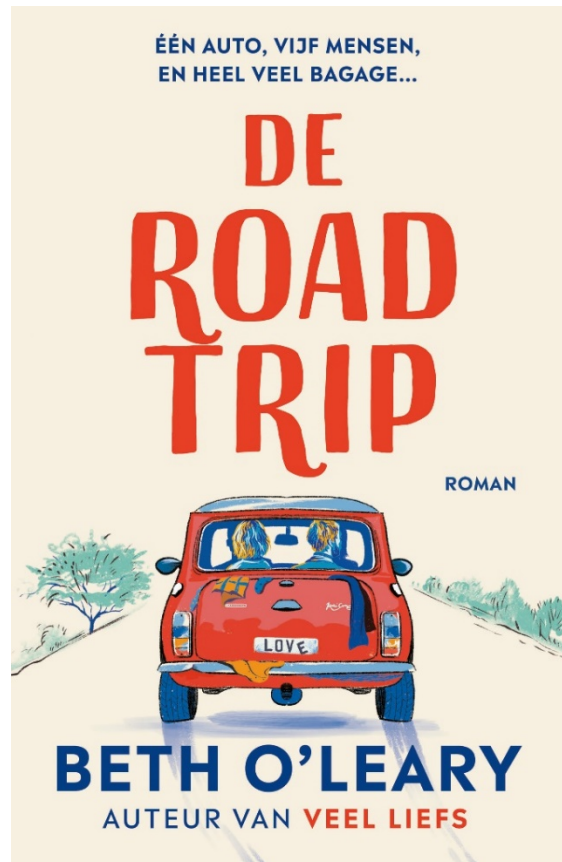
‘Met genoeg,’ zegt Krish, en in één soepele beweging haakt hij Cherry om haar middel, trekt haar op de bagagekar, en rijdt zijn nieuwe vrouw bij ons weg.

Terwijl we hen uitzwaaien, haal ik mijn telefoon weer tevoorschijn en lees Addie’s limerick nog eens. We hebben nog even tot de check-in opengaat voor onze vlucht; minstens lang genoeg om een limerick of twee te schrijven bij wijze van antwoord.

*Er was eens een dommige knoeier
Die reed zijn Mercedes tot poeier,
Hij mocht achterin
Bij zijn ex-vriendin
En toch werd het eind goed, nee: goeier.*

*’t Was een smoorhete, stralende dag
En zijn liefde die zei met een lach
’Let op wat ik zeg,
Jij mag nooit meer weg,’
En zo won hij met wimpel en vlag.*

Zin in meer Addie en Dylan? Lees voor het hele verhaal:

Addie en haar zus Deb zijn voorbereid op een epic roadtrip naar een bruiloft in Schotland. Snacks, playlist, route: alles ligt klaar. Eén kleine botsing later, en hun Mini heeft opeens drie extra passagiers: Dylan, Addie's ex-vriend; zijn beste vriend Marcus, die meer issues heeft dan een gemiddeld weekblad; en de onbekende Rodney, die niemand eigenlijk kent maar die ook een lift naar de bruiloft nodig had. Wat zal het eerder gebeven, de auto of de gespannen vrede tussen de passagiers?

'De perfecte combinatie van humor, romantiek en diepgang.'

Hebban

Paperback, 336 blz.,

ISBN 978 90 261 5725 7

ISBN e-book 978 90 261 5726 4

ISBN luisterboek 978 90 261 5803 2

Lees ook van Beth O'Leary:

Paperback, 368 blz., ISBN 978 90 261 4592 6

ISBN e-book 978 90 261 4593 3 | ISBN luisterboek 978 90 261 4984 9

Paperback, 320 blz., ISBN 978 90 5307 5

ISBN e-book 978 90 261 5308 2 | ISBN luisterboek 978 90 261 5616 8